

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . 10 > — >
Negyedévre . 5 > — >
Egy óra . 1 > 70 >
Egyes szám ára 8 fillér.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.

kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó felszólalások intézendők.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.

a kir. tábla átellenében, hová a lap szellemi részét illető mindenközlemény intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Egy választás története.

Pécs, 1900. június 26.

Még meg sem történt s máris fölötté érdekes és tanulságos története van a rimaszombati választásnak. A főszolgabíróból lett képviselő a szokott módon értékesítette mandátumát, ennek ideig-óráig tartó dicsőségét fölvaltán a pénzügyigazgatói hivatal tartósabb aprópénzért. Az így megürült örökségre aztán elkezdődött a nagy versengés: a szabadelvű pártnak akadt két önjelöltje is *Fáy Gyula* és *Draskóczy László* személyében s mivel a függetlenségi pártnak is erős talaja van a kerületben, ez a párt is sorompóba lépett és jelöltjéül *Török Gyulát* kiáltotta ki.

Nagy riadalom támadt erre a szabadelvűpártban, mert ha két szabadelvűpárti jelölt küzd a pálmáért, a szokásos hatósági támogatás iránt kétségben lehetnek az illetékes faktorok, már pedig „erélyes hatósági támogatás” nélkül nincs is remény a függetlenségi pártot legyűrhetni. Tisztába kellett hát jönni azzal, hogy kinek legyen a szabadelvűpárti jelöltek közül jussa a hatósági támogatás igénybevételére s ebből a célból kérdést intéztek a kormánypárt központi végrehajtó bizottságához Budapestre, hogy melyik jelölt tekintessék a szabadelvűpárt hivatalos jelöltjének.

Ez hát az első érdekes tanulsága a rimaszombati választásnak. *Hivatalos jelölt* kell — nem a választóknak, hanem a „megye vezető köreinek”, a választást intéző klikknek, hogy aztán a hivatalos jelölésre hivatkozva igénybe vehessék a főispántól kezdve az utolsó falusi baktegig a közhatalom kezelőinek hivatalos presszióját, kedvezését, befolyásos korteskedését, szóval a hatalmi visszaéléseknek mindama félelmetes eszközeit, melyeket a szabadelvű terminologia a „hivatalos támogatás” hangzatos gyűjtőneve alá foglal.

Megjött aztán a központból a döntés, hogy a hivatalos jelölt *Fáy Gyula* legyen, mert ő már több ízben volt a pártnak hű tagja és képviselője. Ennek a döntésnek is érdekes elvi jelentősége volt, mert az erre nézve teljesen illetékes Budapesti Hir-

lap tegnapi vezércikkében azt mondja, hogy a központi végrehajtó bizottság azért döntött a régi párttag és volt képviselő javára, hogy ezzel megnyugtassa a mostani képviselőket, kik közül sokan félnek attól, hogy, ha a központ őket elejti, kerületeikben megbuknak. Meg lehetnek tehát nyugtatva azok, akik választóiknak nem kellene, hogy a központból az új választás esetében megnyerik azt a bűvös szert, a mely számukra a hivatalos támogatást biztosítja s nem engedi a választók akaratainak szabad érvényesülését, a mely bukásukra vezetne.

Meglévő e szerint a rimaszombati kerületben a hivatalos jelölt, megmozdult érdekében a hivatalos apparátus a megszokott módon. A hivatali helyiségek átalakultak kortestanyakká, a privilégizált jelöltnek rendelkezésére adta magát a főszolgabíró, kíséretébe szegődve korteskörutjában, hol a jegyzők gondoskodtak illő fogadtatásukról; szóval megisméltődött ugyanaz a kép, a mely a bihari pontok dicsőséges szegre akasztása óta minden választásnál örömmel töltötte el a kormánypárti kebleket s ez annyira elkészerítette a „nem hivatalos”, tehát hivatalos támogatásban sem részesülő másik jelöltet, hogy odaállt a függetlenségi jelölt mellé. Ha már ő nem lehet hivatalos jelölt, hát ne legyen az a másik minden hivatalos jelöltsége mellett se képviselő.

Ez azonban még nem rettentette volna el a hivatalos jelöltet, mert hát mint volt képviselő tudta, hogy mire képes a hivatalos támogatás a független választó polgárság minden erőlködésével szemben. De valami váratlan dolog jött közbe. Az a hivatalos támogatás a növekvő veszélyvel szemben annyira kezdte magát exponálni, hogy a függetlenségi párt vezére egyenesen Széll Kálmánhoz fordult, számon kérni tőle a jog, törvény és igazság érvényesülését akkor is, mikor politikai küzdelemről van szó.

Persze Széll Kálmán nem tartotta opportunusnak egyetlen mandátum kedvéért kompromittálai fenyves programját s leüzent azoknak a hivatalbéli uraknak, hogy hátrább az agarakkal, van ő neki már elég támogatója, ne fáraszták hát

magukat azzal, hogy ezek számát a választók akarata ellenére még egygyel szaporítsák.

Ez kegyelemdöfés volt a hivatalos jelölt számára s mert belátta, hogy a visszaparancsolt hivatalos támogatás nélkül küzdelmének eredménye csak csufos kudarc lenne, beadta a kulcsot s visszalépett a jelöltségtől, dacára annak, hogy az hivatalos volt.

Az aztán csak természetes, hogy az ekként jelölt nélkül maradt szabadelvűpárt, vagy helyesebben szólva azok az irányadó megyei körök csufos bukásukat, a mely rögtön nyilvánvalóvá lett, mihelyt a hivatalos hatalmat szekerük elől kifogták, leplezni igyekeznek mindenféle vádaskodással, a melyeket éppen azért nem is vesz senki valami nagyon komolyan, mert azt csak nem kívánhatja senki tőlük, hogy kiálljanak a piacra s ott tegyenek róla vallomást, hogy nem kellene senkinek s azért hatalmi erőszak nélkül reményük sem lehet a boldogulásra.

Inkább kikiáltják hát, hogy a Bánffy-sták a Széll Kálmán elleni gyűlöletből átpártoltak a függetlenségiékhöz s ezekkel egyesülve paktumot kötöttek a pánszlávokkal. Ezért nem akarja ezt az adatalan küzdelmet folytatni s a köznyugalom s a magyar nemzeti érdek kedvéért bevonja a zászlót. Hogy mennyit ér az ilyen tüzelés hátrálás közben, azt tudja mindenki, akinek volt része választási küzdelemben.

Azok a választók sem birkák ám, hogy föltétlenül kövessék a kolompost mindenüvé. Ha Draskóczy uram a fölötti keserűségében, hogy nem ő lett a hivatalos jelölt, buszuból átcsapott a függetlenségiékhöz, abból még nem következik, hogy ugyanez okból követték őt valamennyien, a kik előbb mellette voltak. Az ő visszalépése folytán a személyes tekintetéből melléje sorakozottak új állásfoglalásra kényszerültek s bizony a függetlenségi pártnak nincs mit szégyenlenie, ha ezek szívük vágyát, benső meggyőződésüket követve, nem a hivatalos jelölt mellé álltak, hanem a függetlenségi zászlóra esküdtek föl.

A pánszláv paktumról szóló mese pedig olyan bárgyu, hogy neveltségessé

Ma szerdán

NAGY KATONAZENE-HANGVERSENY

a „Pannonia” kerthelyiségében.

Különösen kiemelendő 10—11 óra között a „Nevető szoba” cz. zenei egyveleg (Zierertől.)

Számos látogatást kér **BÜTTNER JÓZSEF.**

tennök magunkat, ha egy *Fáy* Istvánt, egy *Hentallert*, egy *Barabást* védelmeznénk az ellen a vád ellen, hogy a magyarság ellen a pánszlávokkal paktálnak. Nem egyéb ez, mint a bukott pártnak végső, kétségbeesett erőlködése annak leplezésére, hogy torkig van már vele a nemzet s csak a hivatalos hatalom tartja benne a lelket.

Tévednek azonban azok, akik a rimaszombati eseményekből arra akarnának következtetni, hogy *Szell* Kálmán a hivatalos hatalmat az általános választásoknál is majd úgy vissza fogja parancsolni törvényes korlátai közé, mint *Kossuth* Ferenc fölszólítására a rimaszombatiakkal tette. Itt csak egy mandátumról volt szó, a mely a hatalmi mérleget nem billenti se jobbra se balra; de az általános választásoknál már a partkereteknek fönntartásáért folyik a küzdelem, ott majd fölvonul a hivatalos hatalom is a maga egész félelmes mivoltában, mert ezt nem azért adták Bécsben a magyar kormány kezébe, hogy a magyar nemzet akaratát a választásoknál szabadon érvényesülni engedje.

Iskolatársak találkozója.

(Tíz- és tizenegy éves találkozó.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. június 26.

Ma délelőtt tartották a pécsi zirc-ciszterci főgimnázium 1889 és 1890 évben érettségizett növendékei tizenegy, illetve tízéves találkozójukat.

A szép és kegyeletteljes ünnepély ma reggel egynegyed nyolc órakor kezdődött, a mikor is a két tanfolyam növendékei a város-templom előtt találkoztak.

A találkozóra megjelentek az 1889 évben végzetek közül — kiket *Orbán* Márton vármegyei aljegyző hívott egybe — dr. *Engel* Gyula ügyvéd Budapest, dr. *Pridafka* József százados hadbíró, dr. *Lauber* Rezső ügyvéd, *Oberhammer* Antal h. gazdasági tanácsnok Pécs, dr. *Cvrnits* Antal kir. járásbírósi aljegyző, *Krum* Péter pécsi székesegyházi kar-

káplán, *Vargha* Kálmán gyulajovancsi segédlelkész, *Saághy* János kir. aljárásbíró Sümegen, *Szommer* Gyula segédlelkész, *Vörös* Kristóf segédlelkész Szakcsón.

Az 1890 évben végzetek közül — kiket *Zoltán* Vilmos győrvármegyei főlevéltárnok és *Vadnai* Jenő vm. I. aljegyző hívtak egybe — megjelentek: *Süle* József vasuti tisztviselő Bácsón, dr. *Vargha* Gyula ügyvéd Siklóson, *Reich* Oszkár, dombóvári szolgabíró, *Heckenberger* Konrád valpói segédlelkész, *Riedlinger* Dezső bakonyi segédlelkész, *Klein* Tólor németbolyi segédlelkész, *Polgár* János nyáki vikárius, *Tichy* Karoly távirtd. ellenőr, *Fohrwinkler* (Frangepán) István rendszerezett segédjegyző Baranyavárott, *Haasz* József kir. aljárásbíró Pámsi, *Ábrahám* István székesegyházi karkáplán Pécsen, dr. *Deutsch* Zsigmond ügyvéd Pécsen, *Trinn* János plébános Varasd, *Dulánszky* Lajos kir. ítélőtáblai tanácsjegyző Pécs.

Nyolc órakor reggel a két tanfolyam egybegyűlt tanulóit tisztelegtek *Békéfy* Remig dr. egyetemi tanár, a találkozó volt tanárnál, ki az egybehívók kérelmére Pécsre jött.

A tisztelgés után, mely alkalommal *Vadnai* Jenő vm. I. aljegyző üdvözölte *Békéfy* Remiget, mise volt a belvárosi templomban, melyet *Krum* Péter székesegyházi karkáplán segédlete mellett *Békéfy* Remig dr. olvasott, míg mint ministránsok: *Orbán* Márton, *Vadnai* Jenő, *Cvrnits* Antal és *Zoltán* Vilmos szerepeltek.

Kilenc órakor az iskolatársak a kegyeletnek szentelték idejüket, amikor is *Békéfy* Remig egyetemi tanárral élükön elhunyt és itt nyugvó tanulóitársuk, *Kisaszondy* József, volt megyei aljegyző sírját látogatták meg, hol *Oberhammer* Antal megkoszorúzva a sírt, remek, megható és pompás nyelvezetű emlékbeszédet mondott az elhunyt fölött, megemlékezvén *Ponauer* Kálmánról, a találkozó egy másik elhunyt iskolatársáról is. A sírnál megjelentek a *Kisaszondy* családnak Pécsen időző tagjai is, kik meghatóan mondottak köszönetet az iskolatársaknak s különösen *Oberhammer* Antalnak, a kegyeletteljes megemlékezésért.

Tíz órakor a vartemplomot tekintették meg az iskolatársak, kik féltizenegy órakor a főgimnáziumban a két évfolyam volt tanárainál s az intézeti igazgatónál tisztelegtek.

Incédy Dénes főgimnáziumi igazgatót, *Zoltán* Vilmos győrvármegyei főlevéltárnok

üdvözölte, *Gyikos* Péter főgimnáziumi tanárnál pedig *Krum* Péter székesegyházi karkáplán mondott latin nyelvű üdvözölő beszédet, *Szegedy* Fülöp főgimnáziumi tanárt *Orbán* Márton, *Zalay* Mihályt dr. *Lauber* Rezső ügyvéd, *Mócs* Staniszlót *Dujmovits* Zsigmond üdvözölte.

Delet harangoztak épen midőn a tanuló-társak kellemes emlékekkel telve távoztak a főgimnáziumból, honnan *Zelesny* Karoly fényképészhez mentek, ki a folyton boros és esős idő dacára is, igen szépen sikerült csoportfénykép felvételt készített a találkozókról.

Fel egy órakor társaság volt a Vigadó nagytermében, hova dacára annak, hogy az iskolatársak családjaikkal együtt adtak itt egymásnak találkozót, a szakadó esőre való tekintettel csupán *Vadnai* Jenőné és *Orbán* Mártonné jelentek meg s csak róluk szólt az az egyetlen toaszt, mely az ebéd fölött fölhangzott s melyet lelkes éljenzés között dr. *Vargha* Gyula ügyvéd mondott.

Délutánra a *Zsolnay*-gyár megtekintését tervezték az iskolatársak, a kirándulás azonban a rossz időre tekintettel elmaradt, úgy, hogy az iskolatársak a késő délutáni órákig voltak kénytelenek együtt maradni a Vigadóban, mi azonban a legjobb kedélyhangulatban történt meg *Hörváth* Pali zenekarának hangjai mellett. Este nyolc órakor vacsorára gyűlnek egybe a Vigadóban az iskolatársak, kik bizonyára vidám zeneszó, régi kellemes remiszenciák felelevenítése mellett, a késő éjjeli órákig együtt maradnak s ünneplik diák éveik boldog korszakanak évtizedes fordulóját.

Az utolsó pálinkázás.

(Öngyilkos cipész.)

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1900. június 26.

Taibler József ötvennégy éves cipészmeister, a feleségével és két gyermekével a kórház-utca 2-ik szám alatt lakott. Rendszerint foltozasokat végzett; a felesége pedig napszámban mosni járt s így csak megéltek valahogy tizenegy éves leányukkal és tizenhárom éves fiukkal, a ki cipészinas. Van harmadik gyermekük is, egy leány, ez azonban már férjnél van.

Taibler József szerette az itókat. Nem ivott azonban soha mértéken túl és nem volt

met vörösre martak. Ha hónapokig tapossuk a gránitkövezetet, kétszeresen örvendünk, midőn a föld természetes felületén járhatunk, mely csak itt-ott kap kavics vagy téglia burkolatot.

A mint tehát lakás-hajszámat folytattam, a főútról és mellék utcába tértem be, melynek végén alacsony, csinos házacska vonta magára figyelmemet. Természetesen bérbeadó volt, kerttel és árnyas lugassal együtt, mint a cédula hirdette.

Nem vagyok dicsekvő ember, de azt mondhatom, hogy igen sok falusi lakást láttam már, de annyi gyöngyvirágot, rekettyebokrot, csalánt és bogácsot együtt a föld beültetett részein sehol se láttam. Flóra gyermekeinek e természeti szépsége közepén állott egy csinos házacska sárgára meszelve, izléses cifrázattal homlokán. Az ablakok előtt virágok diszlettek. Az egyik ablak előtt hatalmas sárga viola pompázott, míg a másik előtt jól táplált metélő hagyma zöldelt.

A feleségem pedig nagyon szereti a metélő hagymát!

A lakást meg kellett szereznem. Beléptem a hátsó kert ajtón egy kis udvarra, mely nem volt nagyobb egy sötét életunt mosoly-nál, itt fogadtatásomra csakhamar egy malac, kis paraszt leány és egy komondor jelentek meg. A leány és a malac azonban ijedve futottak el, a kutya pedig mellemre ugrott és barátságosan üdvözölt. Talán megérezte a

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Menjünk nyaralni!

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Írta: K. Mártonffy Imre.

Az idén, valahára én reám is mosolygott a szerencse istenasszonya.

Az elmúlt három év folyamán — ugyan is annyi ideje, hogy nős vagyok — igen sok nyári lakást vettem fel, de egyikkel se volt szerencsém. Bármint kerestem is az idyllszerű visszavonulás kellemeit, mindenkor megzavarta azt egy-egy falusi házigazda szeszélye. Végre az én kedves feleségem kiadta a »parancsot«, hogy más tusculum után nézzek. De egyik közt se akadt olyan, melynek faláról a viz patakként ne csurgott volna alá.

Bár a feleségem nem tett volna ellenetést az ellen se. Azelőtt ha nem találtam kedvére lakást, örökös szemrehányásokkal illetett, de mióta én vagyok az ur a háznál — remélem e merész szavakat nem fogja elolvasni — minden másképen van. Csak néha civakodunk. Oh, az én feleségem szeret civakodni!

De azért én minden áldozatot meghozok érte, még oly nehéz áldozatot is, mint pl. a nyári lakás felvétele, mely — nyíltan megvallva — nem áll arányban a napi körülményeimmel. Én édes Istenem, mit tegyek?

Ha az asszony idejei erősítése céljából zöldbe vágyik, akkor nekünk engedelmesskednünk kell.

Az idén is elhatároztam magamat s a midőn az első tescék megjelentek a láthatáron, felültem az osztrák-magyar államvasut rákospalotai vonalára, hogy lakás után nézzek. A falragaszok chablonszerűen hirdették: teljesen pormentes, árnyas helyen fekszik, 15 perc alatt a fővárosba utazhatni a vasuttal. Tehát Rákos-Palotán termettem, bár ez a falucska az idegeket sem igen hozza helyre, se pedig nem biztosít valami olcsó életről, de a feleségem parancsszava lidércként üldözött.

A mint a főútcán végig haladtam, azonnal meggyőződtem arról, hogy az a falu csak is nyári lakóknak lőn építve.

Itt egy nyári lakás azonnal bérbe adó.

Minden kapun, ablakon, minden üres telken, minden szegleten e szavakat olvastam s annyiszor láttam már, hogy midőn a falu végére értem, már a tyukólón és istállón is e szavakat véltem olvashatni.

Mily boldogan lépkedtem, hogyne, hiszen a ki a poros és göztlől lepott fővárosból kijön a szabadba, felüdül, megfrissül szívelelkében és gyönyörködve legelteti szemét a természet csodás alkotásu tágas műhelyén. Majd minden ház előtt virágos kert állott, a házak oly vakító fehérre voltak meszelve, hogy a piszokhoz szokott fővárosi ember sze-

részegek. De reggelenként mindig kijárt neki egy-két pohárka pálinka, hogy jobban essék a napi munka.

Ma reggel két deci pálinkát hozatott a kisleányával. És ivott nem egy-két, hanem több pohárral is belőle s úgy kilenc óra tájban, mikor kiment a feleségéhez az udvarra, ki a háziasszony, Brunner Józsefnél mosott, meg is látszott rajta, hogy a kelletténél többet ivott.

Jó kedvvel elbeszélgetett a feleségével és a vele mosó többi asszonynyal egy darabig, majd bement vissza a lakásukba.

Felesége azt hitte, hogy odabent dolgozni fog s ezért felé se nézett egy jó félóraig. Majd feltűnt neki, hogy nem hallatszott ki a lakásuktól az urától semmi nesz s azt hitte, hogy Taibler lefeküdt. Gondolta, hadd aludja ki magát, hiszen kelletténél több pálinkát ivott, a mit nem szokott tenni.

És nem is ment be az asszony a lakásukba, csak úgy tíz óra tájban. S ekkor, a mint nyitott az ajtón, rémülten látta, hogy valami nehéz súly nyomja be az ajtót s ez az *ura merev holtteste. A cipész ott függött az ajtó fölött egy szögön, zsineggel a nyakában, holtan.*

A megrémült asszony lármát csapott; sikoltozására összeszaladtak a házbeliek s a közeli városi közkórházból átfutott az öngyilkosság hírére Pick Ignác dr., de már csak a jó negyedórával beállt halált konstatálhatta.

Az öngyilkosságról értesített rendőrkapitányság részéről Kováts Antal, ügyeletes rendőrbiztos és Ludvig Ferenc dr., tisztiorvos mentek ki nyomban az öngyilkosság színhelyére.

Taibler holttestét teljesen merev és hideg állapotban találták már. Az öngyilkos tettét jó félórával előbb követte el. *Egg szöveget az ajtó fölé és arra felakasztotta magát.* Tettét bizonyára a kivételesen mértéken felül megivott pálinka hatása alatt követte el; mert bár szegények voltak is, semmi különösebb oka nem volt az öngyilkosságra.

Utóljára jót pálinkázott és rózsás banyagulatban követte el az öngyilkosságot, mely kétséget kizárólag be van igazolva.

Epen ezért holttestét nem is fogják felboncolni. Ki se szállították a temető halottsházába, hanem lakásáról fogják holnap délután eltemetni.

Hírek.

Pécs, 1900. június 26.

A másvilágról.

Tumikukáj Viszkocsil a halhatatlan és hallatlan föltaláló, a ki különösen arról volt híres, hogy mindig igazat szokott beszélni, ott ült a mennysországi pipatóriumában és a következőket beszélte el a köréje egybegyűlt hallgatóságnak.

— Sose fogom elfelejteni azt a komikus jelenetet, a mikor meghaltam. Ott volt az egész rokonság, a barátaim és az ismerőseim, ott volt *Gagorik* ur, valóságos belső titkos bitelezőm és ott voltam természetesen én is, mert nélkülem az egész komédia nem ért volna semmit. Hallottátok volna azt a jajgatást és sirást, a mit azok véghez vittek. *Gagorik* ur folyton kezeit törzsölte és úgy rimánkodott nekem:

— Viszkocsil, édes Viszkocsil! Ne menj el! Drága *Tumikukáj!* Ne hagyd itt azokat, a kik téged úgy szeretnek! . . .

Én persze nem hallgattam erre a badar beszédre, mert, mint ti is tudjátok, ebből a nyomorult *Gagorik*ból korántsem az emberbaráti szeretet beszélt, hanem a legrútabb önzés.

Mikor már a szempillámat is alig mozdítottam, a többiek is kísérletet tettek, hogy visszacsalogassanak:

— Aranyos *Tumikukáj*kám, gyere vissza, minden meg van bocsátva!

De nekem eszem árában sem volt többé közöttük maradni, mert már utra készen voltam.

Ti persze most azt gondoljátok magatokban, hogy a rokonok és barátok bálványoztak engem életemben, vagy pedig azért nem engedtek a megdicsőültek táborába, mert még valami korszakalkotó találmányt várt tőlem az emberiség.

Ne higgyétek kedves felebarátaim. Ennek a látszólagos mérhetetlen szeretetnek az volt az oka, mert azt hitték rólam, hogy millióim vannak.

Utolsó napjaimban magamhoz invitáltam rokonaimat és barátaimat s tudtukra adtam, hogy végrendeletet készítettem.

Bántott ugyanis, hogy földi életemben úgy jártam-keltem az emberek között, hogy azok, a kik velem érintkeztek, mind azt hitték, hogy végrendeletben róluk is meg fo-

gok emlékezni. Különösen a *Gagorik* ur sorsa aggasztott, a kit egy derűs szép napon hirtelen elhatározással valóságos belső titkos bitelezőmmé neveztem ki.

Képzeltétek tehát, hogy utolsó napjaimban nagy zavarban voltam. Lelki furdalásom oly nagy volt, hogy végre is kénytelen voltam végrendeletet csinálni, a melyben egyetlen mindenemet, legfélétebb drága kincsemet hagyományoztam az örökösöknek. Eleinte úgy terveztem, hogy ezt a vagyonomat is magam-mal viszem a sirba, de mikor eszembe jutott, hogy ez rut halatlanság volna azok iránt, a kik velem annyi jót cselekedtek, lemondtam róla.

Mikor az utolsó szusz is elröppent belőlem, kíváncsian vártam a hatást, a mit a végrendelet elolvasása okozni fog.

Az irást felbontották és olvasták a következőket:

„Végrendelet. Nem akarok haláttal lenni jötevéim iránt és ezért egyetlen vagyonomat, a gyomorkatarust felerészben Gagorik úrnak, felerészben rokonaimnak hagyományozom. Tumikukáj Viszkocsil s. k.“

No ugy-e, hogy jól tettem? . . .

E.

Napirend 1900. június 27-én.

Naptár: szerda, június 27. — Róm. kath.: László — Prot.: László. — Görög-kel. (június 14.) Eliseus. — Zsidó: Sivan 30. — Nap két 4 óra 6 perckor; nyugszik 7 óra 57 perckor. — Hold két reggel 4 óra 56 perckor; nyugszik 5 óra 10 perckor délután. Ujhold 2 óra 44 perckor éjjel.

Időjárás. A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: boros, hűvös és szeles idő s helyenkint csapadék várható.

Térszene az Erzsébet királyné sétaterén d. u. 6 órakor.

— **(Személyi hírek.)** *Waniss* Sándor főszolgabíró ma Szabolcsra ment, hogy ott *Bernát* János községi bíró fegyelmi ügyét megvizsgálja. — Br. *Fejérváry* Imre főispán ma délután három órakor Budapestre utazott.

— **(Zenészmise próba.)** Péter és Pál napján delelőtt kilenc órakor a székesegyházban zenészmise lesz, melyből tegnap tartották az első összpróbát a reáliskolában *Scharf* Róbert vezetése mellett. A próbának igen sok hallgatója volt, köztük *Erreth* János, a pécsi egyházi zeneegyesület elnöke, aki a jól sikerült

szagomról, hogy én nyári lakást keresek. Megsimogattam. Nagyon kedves állat, csak-hogy egy kicsit sáros volt.

A jobbra eső tehén istállóból egy öreg parasztgazda jött elő és engem tetőtől talpig végig mérve, bizalmatlan hangon kérdé, hogy mit akarok.

Az öreg tetszett nekem. Megvallom az az őszinte embereket szeretem, a parasztok pedig, kik természetüktől fogva nincsenek a tettetéshez szokva, az őszinteség nyilvánításának legbiztosabb fokmérői.

Végre megmondtam, mi járatban vagyok és megkérdeztem a lakás árát. Borzasztó sokat kért érte!

Ellenvetésemre az öreg elkezdte házát dicsérni, annak egészséges fekvését, közelségét a vasúthoz, továbbá megemlíté, hogy az árnyas palotái parkba és erdőbe nem egészen öt percnyi ut vezet oda.

— Ha tetszik a nagyságos urnak, a szomszédos telken levő kertet is használhatja, az is ide tartozik.

— Melyik az a kert? — kérdém.

Ezzel az istálló háta megé vezetett. Most, mint az öreg mondá veteményes kertnek használjuk, mert a múlt évi nyári lakó, egészen tönkre tette, de ha én akarnám a kertet rendbehozni, ő nem szól semmit ellene.

Meg vagyok szokva ahhoz, hogy a nyári lakókat — néha igazságtalanul — korholják, de akkor az én elődeim valóságos vandálok

lehettek, mert a kertben egy száraz cseresznyefán és gazon kívül nem volt egyéb.

— Ez a gyümölcsfa nagyságos uré! mondá a paraszt bárgyu arckifejezéssel.

— És a lugas? Hát az merre van?

Nem válaszolt, hanem kivezetett az udvarra és lécekből összetakolt négyszögre mutatott, mely körül a pocsolyákban a malac bizonyára tengeri fürdőt használ. A kilátás az utcára igen kedvező volt, a homokbuckákon keresztülugrált néhány pajkos parasztfiu, éktelen port és lármát csinálva. Az utca végén, a temető látszott ide. Ha buskomorságban, szenvednék, vagy hinnék a halhatatlanságban az ilyen szomszédság nem volna ellenemre, de családos embernek nem való a halottak látása.

Miután mindent megnéztem, a szobákra nem is voltam kíváncsi — nem kérdeztem többé semmit. Biztam az öreg hecsületességében, mely bizonyára nála helyén van.

Már meg akartam fordulni, hogy menjek, midőn az öreg megállit, hogy hát a szobákat nem nézem-e meg? Tudtam, hogy ezek a nyári lakásoknál mellékes dolgok, itt földolgoz a kert.

Ah, a szobák pompásak voltak!

Egy pillanat elég volt arra, hogy mindent jól szemügyre vegyek. Midőn beléptem az alacsony előszobába meglepéssel láttam, hogy itt békákat és pókokat bátran tenyészthetek, anélkül, hogy az időjárás kellemetlenségeinek

lennének téve. A szobákban pedig igen jól fejlődő forrásom leend a champignon termesztéséből.

A feleségem pedig nagyon szereti a gombákat!

Megalkudtunk. Az öreg engedett, letettem előre a bérösszeget anélkül, hogy zavarba jöttem volna a visszautazásra nézve. Ugyanis egy árva hatosomat megmentettem.

Tegnapelőtt költöztünk ki.

A parasztasszony — pardon, az én házi asszonyom — már az első napon a következő bölcs tanácsokkal látott el bennünket: a butorokat ne tegyük a falhoz, mert a fal kopik tőlük, egyelőre látogatókat ne fogadjunk, szegeket ne verjünk a falakba, a konyhában levő takaréktűzhelyen ne főzzünk, mert a gőz meg nedvesíti a lakást, aztán az ablak előtt levő kertet naponként kétszer kell öntözni, tejet tölve vegyünk. (Talán kevesebb vizet önt bele, mint a többiek.) A házi kutya élelmezéséről gondoskodjunk, mert hát az életünket és vagyunkat védi, a kerekes kutra vigyázzunk, nehogy a kötél leszakadjon, estenkint 8 óra után jól lesz lefeküdni, mert itt a reggeli korankelés az egészséges, a midőn nagy a csönd és a többi.

Ah, az én feleségem pedig úgy szeret civakodni!

Mondanom se kell, hogy pompás helyen vagyunk és a ki még a főváros poros levegőjét szívja, jöjjön velem és menjünk nyaralni.

próba után a reáliskola udvarában pazarul megvendégelte a közreműködő hölgyeket és urakat.

— **(Esküvő.)** Fényes esküvő volt ma városunkban. Stern Mariskával, Stern Károly ügyvéd és városi tb. tisztifőügyész leányával kötött házasságot Preszler Miklós, egri állami építészeti mérnök, Preszler Ferenc szeszgyáros és az egri izr. hitközség elnökének fia. A polgári házasságkötés délelőtt 10 órakor volt Hartl Gyula anyakönyvvezető előtt a város-házán. A házasságkötésnél tanúk voltak: Kovács Kálmán, műszaki tanácsos Egerből és Aidinger János, orsz. képviselő. Az új pár frigjét délután öt órakor az izraelita imaházban Perls Ármin dr. főrabbi áldotta meg, lendületes beszéd kíséretében. Nyoszolyólányok, illetve vőfélyek voltak: Preszler Malvin, Sárkány Ármin rendőrkapitány, Stern Margit, dr. Preszler Jenő, ügyvéd Budapestről; Weisz Riza, dr. Engel Gyula ügyvéd Budapestről; Stern Ilonka, Székely Alfréd joghallgató és Krausz Mária, dr. Berényi Zoltán, ügyvédjelölt. Este Stern Károly ügyvéd házában fényes nászlakoma volt.

— **(Kinevezések a vármegyénél.)** Br. Fejérváry Imre főispán a vármegye törvényhatóságánál ujonnan rendszeresített három állásra és pedig az *árvaszéki alszámvevői állásra* Hamar Károly vármegyei gyámpénztári ellenőrt, a *gyámtári segédkönyvvivői állásra* Molnár Sándor vármegyei II. od. oszt. irnokot, a *közigazgatási irattárnoki állásra* Feiler Mihály polgári iskolai tanárt nevezte ki. Továbbá kinevezte a főispán a Zsolnay Gyula lemondása folytán megüresedett vármegyei ügyészégi joggyakornoki állásra Tichay Alfréd ügyvédjelöltet.

— **(Merénylet egy kanonok ellen.)** Pozsgay József, kanonok, papnevelő-intézeti kormányzó ellen Pótay Mátyás reverendaszabó által tegnap délután elkövetett gyilkossági kísérletről még ma is igen sokat beszéltek a városban. Az általános részvét örömmel vette tudomásul, hogy Pozsgay kanonoknak sem arcán, sem karján kapott sérülései nem veszélyesek. A kanonok nyugodtan töltötte az éjszakát és sebláz is csak kis mértékben jelentkezett nála a mai nap folyamán. A résztvevők igen sokan látogatták meg a mai nap folyamán s Hetyey Sámuel megyéspüspök is élénk részvéttel érdeklődött a beteg állapota iránt, mely minden tekintetben kielégítő. A merénylet Pótay Mátyás állapota bár súlyos, de nem jár életveszéllyel. Mindkét golyó, melyet fejébe lőtt, nem érintette az agyvelőt s mindkettőt el is távolították már a kórházban a fejéből az orvosok. A mai nap folyamán azonban még mindig olyan állapotban volt a merénylet, hogy nem lehetett kihallgatni.

— **(A vakok pénze.)** A vakokat segélyező egyesületnek gyűjtő perselye van elhelyezve a pécsi állami anyakönyvi hivatalban Hartl Gyula anyakönyvvezető asztalán. A perselyt félevenként szokták felbontani s a most eszközölt felnyitáskor a perselyben hetvenöt korona hetvenhat fillért találtak. Ennyi gyűlt össze az anyakönyvvezető hivatalban félev alatt, a mely összeget felküldték a vakokat segélyező egyesületnek Budapestre.

— **(Jelentés a vizről.)** A főmérnöki hivatal a Tettye-forrás vizállásáról ma a kö-

vetkezőket jelenti: A viztartók tele vannak; a Tettye forrás vizszolgáltató képessége i. hó 26-án reggel hat órakor 4800 köbméter.

— **(Uj albiró.)** Csillag Dezső dr., nagyatádi kir. járásbirósági jegyző, a csurgói kir. járásbirósághoz albiróvá kinevezetett.

— **(Hatalmas zászló)** leng a Király-utca bejáratánál, hirdeti a Pécsi Bicycle Clubnak nagy *kerékpáros versenyét*. Nagyszabású ünnepélynek ígérkezik, mert Larwin és Lusum, e két rokonszenves bécsi fiu fog az »idő« ellen versenyezni. Egy angol mértföldön és 25000 méterrel akarják a rekordot megjavítani. Hogy ez nekik mennyire sikerül majd, ahhoz nagyban hozzájárul a motor vezetése, de biztos garanciát nyújt az, hogy Dittrich J., a salzburg-bécsi győztes kezeli az automobilt; már pedig a motor kezelése nagy ügyességet, szakavatottságot igényel.

— **(Doktori diploma — negyven éves korban.)** Vesszük a hírt: Flóris Áron fővárosi tanító negyven éves korában doktorra promoveáltatott. Flóris Áron dr. regényes életrajzi adatait a tél folyamán egy hírek előtti cikkünkben már méltattuk, de lehetetlen, hogy erről a vasszorgalmu emberről most ismételt meg ne emlékezzünk. Bejárta a félvilágot, tanult, okult mindenütt s mikor törökországi utjában meghűlt, tüdővészbe esett. És ahol a doktorok már nem segíthettek, segített az ő találmánya és kigyógyította magát abból a halálos betegségből, a mely ellen orvosi fellegás szerint nincs orvosság. Ekkor az orvosok tanácsára elhatározta magát, hogy megszerzi az orvosi diplomát és tudományát a szenvedő emberiség számára fogja felhasználni. Különc ember volt mindig dr. Flóris Áron s felfedezéseiről nemrég hasábkot irtak a lapok. Egy ízben Pécsen is járt és különködésében annyira vitte, hogy éjnek idején a kanális felémment, hogy a hosszú, fáradságos tanulás után a sétálásban keressen üdülést fáradt idegeinek. Az őrájárat gyanusnak találta és mivel éppen az időben egy híres kasszarabló betörőt kerestek, Flóris Áron drt. szépen letartóztatták s bekísérték. Az öccse, dr. Flóris Endre éppen Marienbadban időzött és így hiába hivatkozott öccsére. Kovács rendőrbiztos azonban a nagy hasonlatosság miatt azonnal felismerte, bocsánatot kért tőle és szabadlábra helyezte. És ezóta dr. Flóris Áron nem akar Pécsre jönni. Doktorra promoveáltatásán jelen volt édes atyja is, a tömördek emberbaráti egyesület vezérférfiai, amely egyesületnek tagja, tanárai, tudós barátai és nagy ünnepek között avatták doktorra. A millenniumi faültető-bizottságot is ő szervezte és az önkéntes mentő- és tűzoltóegységeknek máig is tevékeny tagja.

— **(A cukorgyárosok panasza.)** Több vidéki közegészségügyi hatóság a területükön üzemből levő cukorgyárakban eltiltották a cukornak rézüstben való főzését s elrendelték a rézüstök belsejének ónnal való bevonását. Miután azonban az ónburkolattól a a legféhébb cukor is szürke, piszkos színt kap s ez a gyári termékeket szinte forgalomképtelenné teszi, vagy jó minőségük dacára csak olcsóbb áron eladható selejtes cukorra változtatja, több vidéki cukorgyáros panaszt emelt a kereskedelemügyi miniszternél a hatóságok eme rendelete ellen, minek folytán a kereskedelemügyi miniszter helyt adva a cukorgyárosok kérelmének, elrendelte, hogy miután

a cukor főzés rézüstben nem ártalmas az egészségre, mert savtartalma nem lévén, rézmérgezésről nem kell tartani, a közegészségügyi hatóságok a jövőben a cukornak ónboríték nélküli rézüstökben való főzését el nem tilthatják.

— **(Rozoga hid.)** A pécs-szigetvári törvényhatósági közut egyik hidja oly rozoga állapotba jutott, hogy a rajta való közlekedés veszélyessé vált. A hid karfája teljesen kidőlt, pillérei korhadtak, a felső deszkák, melyeken az idő vasfogán kívül a szű is rágódik, csak úgy hajolnak a járó-kelők lépteitől. Az utbiztosok beérkezett jelentése után, a vármegye a hidnak azonnali kijavítását s a javítási munkálatok tartamára egy új hidlás készítését rendelte el.

— **(Áthelyezések.)** A kereskedelemügyi miniszter Naszályi József, eddigi nagybecskereki kazánvizsgáló biztost Kaposvárra és Lányi Lajos, eddigi kaposvári kazánvizsgáló biztost Gyulafehérvárra — szolgálati érdekből — áthelyezte.

— **(Lopás egy kerten át.)** Az éjjel Büttl János, légszeszgyár-utca 12/1 szám alatti lakos óljából két hizott libát elloptak. A tolvaj a ház megetti Nowotarszky-féle nagy kerten keresztül, egy magas falon át mászott be az udvarba s arra is távozott, mert a többi része be van építve s megközelíthetetlen. Bizonyára tudomással birt a tolvaj a hizott libák létezéséről, azért mászott értük olyan nagy falat. Csak egy ecetfabot maradt utána bünjelként, mit a kertben vágott, bizonyára a kutyák ellen. A tolvajt keresi a rendőrség.

— **(Távozó cigányzenekar.)** A napokban távozik Pécsről a pécsi közönség kedvelt cigányprimása, ifj. Koródy Gyula zenekara, mely valóban pompás szerződéseket kapott a külföldre, hol módjában lesz szépen előadott műdalai és remek magyar nótáival dicsőséget aratni. A zenekar Karintiába utazik, hol felváltva két hónapi szerződéssel, a következő furdóhelyeken fog játszani: Meiernigg, Krupendorf, Portschach, Velden, Villach, Villach-furdó és a remek fekvésű Annenheimban. De a zenekar már is meghívást kapott, hogy karinthiai szerződésük lejártá után a Francia Svájc, Taraps, Schuls, Vulpeza és egyéb őszi furdó helyeken hangversenyezzenek. A zenekar azonban a nyári szerződés letelte után Münchenbe megy valószínűleg, honnan már a szerződést is megkapták. Koródyék holnap (szerdán) tartják pécsi utolsó hangversenyüket.

— **(Furfangos család.)** Stieb Dániel, mekényesi lakoshoz a minap beállított egy fiatal izraelita férfi és szállást kért. Beszélgetés közben Stieb felemlítette előtte, hogy Szárazd községben lakik az apósa Ricel Péter. A fiatalember másnap reggel eltávozván, egyenesen Szárazd községbe vette útját s ott felkereste Stieb apósát s egy levelet mutatott fel az előtte, melyben Stieb írja, hogy hatvan-két forintot fizessen ki az apósa a fiatalembernek egy ló ára fejében. Ricel Péter ki is fizette a pénzt s mikor már a fiatalember messze járt, akkor tűnt ki, hogy a levél hamisított volt és Stieb Dániel nem tud az egész dologról semmit. A csaló fiatalembert Mágocson elfogták, de akkor már alig volt meg fele a kicsalt pénznek nála. A furfangos csalót

Bárany Mórnak hívják s Hőgyészre való. Most a bíróság végez vele.

— **(Kinevezés.)** A belügyminiszter *Votroba* János patacsi segédjegyzőt anyakönyvvezető-helyettesnek nevezte ki Patacsra.

— **(Betörések.)** Becefa községben *Gali* János, *Meszes* János és *Bognár* Imre, ottani lakosok udvarában a minap betörők jártak. A baromfiólakat feszítették fel s elemelték onnan az aprójószágokat s a mi ott volt. Hasonló betörés történt Pécsváradon *Walter* József udvarán, honnan a baromfiólak feltörése után szintén egy csomó aprójószágot vittek el. A betörőknek már nyomában vannak s bizonyára nem kerülnek el a megérdemelt büntetést.

— **(Daltársulatok ellen.)** Ilyenkor, az uborkaszezon kezdetén, odafont a miniszteriumokban is beáll az általános pangás s a miniszter urak, ugyszólván, nem tudnak mit dolgozni. Ez azonban a legalkalmasabb idő arra, hogy valamit tegyenek a miniszter urak, kik végtelen unalmukban erre is, arra is gondolnak s bizony nem lehet elvitáznitóluk — némelykor fejen találják a szöveget. Ilyen fejen talált szög az a napokban kelt belügyminiszteri rendelet, mely úgy a közérkölciség, mint a józtlás szempontjából eltiltja a különböző daltársulatok működését úgy a fővárosban, mint a vidéken. Kivételt képeznek természetesen a budapesti állandósított orfeumok s ama dalműtársulatok, melyek valamely utlevéllel s hatósági bizonyítványokkal, működési engedéllyel bíró akár külföldi impresszárió

vezetése alatt működnek. Hozzánk is eljutott ez a miniszteri rendelet s véletlenül a legalkalmasabb időben, mert bizony nálunk most éppen két daltársulat működik. Hogy mennyiben sértik ezek a közérkölciséget, vagy sértik e egyáltalán, azt nem tudjuk s nem is kutatjuk végre ez elsősorban a nagyközönségtől függ, másodsorban a rendőrség dolga. Hanem az talán mégsem járja, hogy míg az egyik helyen az orosz daltársulat hamisítlan szerb nyelven működik, addig a Hamilton-féle amerikai művészek az angol és francia nyelv hiányában németül kornyikálnak. Nem szoltunk eddig erről, mert hiszen a közönség józtlása az, mely az ilyen szerb és német truppoktól ugyanis megtagadja a kellő pártolást, csupán az eléggé értékes miniszteri rendelet leérkezése közlésének kapcsán említettük fel, a mi daltársulatunkat s ezzel kapcsolatban akartunk kifejezést adni a fölötti csodálkozásunknak is, hogy a rendőrség a közönségnek hangzatos módon való félrevezetése s a szerb és német ének kultiválására megadja az engedélyt.

— **(Vesztett kutyák.)** Devecser községre nézve vestett eb garázdálkodása folytán annak idején kutyazár rendeltetett el. *Edler* Gáspár és társai azonban mit sem törődve a tilalommal, kutyáikat szabadon bocsájtották s így kihágást követtek el. Mindenekelőtt a kutyák agyonlövették, gazdáik pedig várhatják a tilalom megszegése folytán rájuk mérendő büntetést.

— **(Nyári multság a Munkácsy-alapra.)** Kedélyes nyári multságot rendez-

tek tegnap a szentegáti erdőben a Munkácsy-alapra. A multság főrendezője *Kossa* Tihamér szent-lőrinci szolgabírói hivatalnok volt. *Oláh* Miksa zenekara mellett reggelig táncolt és mulatott a vidék fiatalsága. A jelenvolt hölgyek névsorát itt adjuk: *Braunstein* Ilonka, *Hegyesy* Aranka, Dr. *Raksányiné*, *Fazekas* Terka és *Lenke*, *Fejes* család, *Eckhardt* Lóri, *Wiedermann* Berta, *Nicsovics* Gizella, *Kossa* hölgyek, *Epager* család, *Bosznay* Mariska stb. stb. A Munkácsy-alapra felülfizettek: *Biedermann* fiuk 6 korona, *Ladányi* Sándor 1 kor., *Kenikhestein* 1 kor., Dr. *Kriszt* 2 korona, *Varga* István 60 fillér, *Sidlauer* 2 korona, Dr. *Raksányi* 2 korona, *Epager* család 1 korona, *Eckhardt* Péter 1, *Eppinger* Aladár 1, *Benkő* Gyula 4, *Sey* László 1, *Sey* Gráci 1, *Farkas* Gyula 1 és *Szücs* Zoltán 1 korona.

— **(Körözött tolvaj.)** Tegnap esti számunkban megirtuk ily címmel, hogy *Berec* József hosszuhetényi születésű 26—30 év körüli legény feltörte *Hauk* Ádám szegzárdi mézszáros bezárt irodájában az íróasztalt s abból szép summa pénzt elemelt, a melylyel szépen megugrott. Mielőtt *Berec* Szegzárdon elvégezte volt pénzügyi műveletét, Pécsre járt. Itt felült egy fiakkerre azzal a biztatással, hogy vigye ki őt Hosszuheténybe, mert onnan egy urat kell visszahozni Pécsre. Mikor aztán kikerkeztek Hosszuheténybe, a kocsist elküldte keresni a sehol nem létező urat. Ezt nappal elvégezvén jól, éjjel még jobhoz látott. Az éj leple alatt ugyanis *Hauser* András és *Brucker* Bernát hosszuhetényi boltosokat rabolta ki s

Néhány perc múlva már uton voltak. Frank Müller azzal bucsuzott tőlük, hogy másnap valószínűleg találkozni fognak a heidelbergi országuton.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.

A Vaal hullámai közt.

— Egyék valamit — nógatta néhány órai utazás után Jess a kapitány.

— Nem bírnék egy falatot sem lenyelni. Érzem, hogy vihar közeledik és ilyenkor nem izlik semmi. Mit gondol, John, hol töltjük a mai éjszakát? Azt hiszem, nemsokára Standertonban leszünk.

A két búr hevesen vitatkozott valamin. A leáldozó nap biborfénye megvilágította őket; úgy tetszett, mintha lángoló folyóban állnának.

Jess borzongást érzett.

— Ugy néznek ki, mintha a pokol ördögei volnának.

— Körülbelül azok is — felelte a kapitány.

Hirtelen feltűnt Müller lovas alakja. Udvariasan leemelte a kalapját.

— Még hamarabb sikerült a szavamat beváltani, mint gondoltam — mondta.

— Hol pihenünk meg? — kérdezte Jess. — Standertonban?

— Nem. A Vaalon fogunk keresztülmenni. Ne agódjék, kisasszony, biztos utat tudok.

Azután a kísérekhez fordult:

— Hé, emberek, oldjátok meg a lovak szíjait!

őrhöz — hogy a foglyokkal, ezt a szót különösen hangsúlyozta, illendőségesen bánjatok. Takarodjatok ki innen! Hogy mertek velük egy asztalnál ülni s arcukba fujni a füstöt?

Az egyik szó nélkül engedelmeskedett is, de a társa haragosan visszavágott:

— Hát nem érek én annyit, hogy a hitvány angolokkal egy helyen lehessenek. Ha igazság szerint volna, akkor ennek a kutya vöröskabátosnak kellene a csizmám kitisztítani s a dohánym megvágni.

Müller nem felel, hanem vasizmu karjával felemelte a fickót s úgy lóditotta a falhoz, hogy az arca össze-zuzódott.

— Az efajta gézengúzokkal így kell bánni! — mondta kurtán.

Azután nyájasan mosolyogva jó estét kívánt s kezét nyújtotta Jessnek.

— Örömmre szolgál, hogy ezt a kevés szivességet megtehettem önöknek. Nehézségekbe ütközött ugyan az utlevél megszerzése s csak személyes érdemeim latba-vetésével tudtam megkapni. Szerencsének tartom, hogy Mooifonteinba kísérhetem önöket.

Ezután Nielhez fordult.

— Kapitány — szolt — némi haragféle volt köztünk, de azt hiszem, ezzel a szolgálattal teljesen helyreállott a béke. Adjon kezét és felejsük el, a mi köztünk történt.

A kezét nyújtotta.

John elsápadt a dühtől. Sértően hátra tette kezét.

— Sajnálom, Müller ur, de a mostani viszonyok

ezen operáció után került Szegzárdra, honnan Mohácsra látogatott el hasonló célból. Innen pedig Szigetvárra ment — szerencsétlenségére, mert itt elfogták. Berec József egyébként a kórházaknak is ismert alakja. Ha a semmittevést megunja, bemegy valamelyik kórházba pihenni. A körözött s immár elfogott tolvaj s betörő el fogja venni jól megérdemlett büntetését.

— **(A keresztnél.)** Nem valami ajtatos dologról szól az ének. A papnevelő intézet melletti keresztnél történt az éjjeli csendben. A sarki pislogó lámpa gyér világának homálya mellett két alak összekapaszkodott, nem igen barátságosan, meglehetősen ellenséges indulattal, mit rövid indulatszavaikkal jeleztek is: »Te kutya, ledoblak innen!« Ez volt a legenyhébb kifejezésük, a többi ide nem írjuk egyszerűen azért, mert nem lehet leírni. Természetes, hogy az indulatszavak nem azért indulatszavak, hogy minden megmatosságnál nélkül ejtessenek ki, hanem ellenkezőleg. S úgy látszik ők érezték ezt, mert ugyancsak ordítottak, hogy üvöltésük betöltte a messze vidéket. S ez folyt addig, míg a birkozásban — nem tudván egymást legyűrni — ki nem fáradtak. Akkor aztán külön utakon távoztak, egymás után díszes jelzőket kiabálva, míg mindkettőt el nem nyelte a néma sötétség, mikor végre ismét csend és nyugalom szállt a tájra. Hogy a rendőrök nem hallják a kiabálást, azt nem csodáljuk. A poszt messze van az említett kereszttől s ha hallanák is, miért másznának hegyet, ha nem épen *muszáj*.

— **(A póttartalékosok gyakorlata.)** A folyó évben fegyvergyakorlat teljesítésére kötelezett 1897., 1895. és 1893. évi sorozású honvédpóttartalékosok az idén a szokásos 28 vagy 35 nap helyett csak 21 napra lesznek behíva fegyvergyakorlatra. Eddig csak a tartalékosok leszerelése után tartott meg a gyakorlatuk; a folyó évben azonban behívásuk úgy fog történni, hogy leszerelésük a tartalékosokkal együttesen, egy időben történhessen. A fegyvergyakorlatuk tehát augusztus hónap 13-án kezdődik. A póttartalékosok a fegyvergyakorlatra állományilletékes ezredeikhez lesznek behíva és a fegyvergyakorlat ideje alatt azon állomáson maradnak, a melyre behívták.

— **(Az özvegy kérelme.)** Berkes Istvánné dárdai lakosnőnek a férje valamikor mezőőr volt a vármegye szolgálatában, hogy azonban a férje meghalt, az asszony három gyermekével most a legnagyobb nyomorban színlődik s eme kétségbeejtő helyzetén javítani akarván, valamelyes segélyt, támaszt vagy munkát kér a vármegyétől, melynek szolgálatában az ura állott. Ideiglenesen persze a vármegyei urak nem tehettek egyebet, minthogy a maguk körében néhány forintot gyűjtöttek össze, melyet elküldtek az özvegynek, míg valami uton módon teljesíthetik méltánylást érdemlő kérelmét.

— **(Az elveszett marquis.)** Nem valami eltűnt, vagy regényes módon megszökött francia grófról van itt szó, sem kerekelt oldott szerelmes párról, csupán annyi az egész

hogy tegnap estefelé a marquis elmaradt a gazdájától azóta nem tudják megtalálni. A becsületes megtaláló kéretik, hogy a marquist, ha megtalálja, jelentse be a dolgot a rendőrségnél, hol illő jutalomban részesül, lévén az elegáns kalandokra megszökött marquis egy helybeli úri hölgynek, fehér szőrű kedvenc ölebecskéje.

— **(A pálinka.)** Tegnap este a Makár-utca egyik házában nagy volt a ribillió. A fászkamrában egy embert találtak, a kit tolvajnak néztek s el akarták fogni. Az embert azonban egy fahaságot kapott fel s azzal rohant a lakókra, kik csak nagynehezen tudták az udvarból kikergetni. Az ember erre magament fel a rendőrségre s ott elpanaszolta, hogy várdorlegény, a kit megloptak. Ellopták a pákkáskáját, a miben a könyve és ruhái voltak. Kitént azután, hogy az ipsze berugott valahol s elhagyta a táskáját, melyet szerencsére egy rendőr talált meg. Ő maga részen ment be a Makár-utcán egy házba s ott a fáskamrában le akart feküdni, mikor észrevették. Lőni tehát épenséggel nem volt szándékában. Egyelőre a rendőrségen tartják s ha illetőségi helyét megállapítják, haza fogják toloncolni.

— **(Megtért tolvaj.)** Egy kovácssegéd elhagyván a helyét, a segédtársa ládájából két forint negyven krajcárt kilopott s így ment el. De a káros fülönfogta az utcán, mire a megtért tolvaj vissza is adta neki a pénzt. A káros nem is tett ellene feljelentést, de a rendőrségnek tudomására jutván az eset, a

között nem fogadhatom el a kezét. Ön valószínűleg tudni fogja, hogy miért?

Jess észrevette, hogy Müller arcán a harag villáma futott át, de a másik percben ismét mosolygott.

— Nem értem, kapitány. Nem volna szives szavainak értelmét megmagyarázni?

— Ha kívánja, megteszem — felelte nyugodtan a kapitány. — Ön orvul meg akart engem gyilkolni.

— Mit akar ezzel mondani?

— Csak azt, amit megmondtam. Ön kétszer lőtt reám s azután azzal mentegetődzött, hogy vadnak nézett. Nézze csak — s levette a kalapját — itt láthatja még a golyó helyét. Nem, önnek nem nyujtok kezét.

Most kitört a rejtett düh Müllerből.

— Ezt meri a szemembe vágni, maga hazug angol kutya? Ezt drágán fizeti meg!

Az övébe rejtett késéhez kapott.

John nem mozdult. Nyugodtan a szemébe nézett, sujtó megvetés volt a tekintetében.

— Egyszer már bebizonyítottam, hogy legyűröm önt, ha birokra kerül a dolog. A késétől sem félek, Müller, hanem valamire figyelmeztetem. Nekem utlevelem van, mely alá az ön vezérének neve van írva, aki kezékedik a szabadságomért.

— A tábornokom utlevele nem sokat segít önön! — kiáltotta izzó haraggal. — Ha nekem úgy tetszik, összezuzom! Ön a legyőzött, én vagyok a győző. De nem akarom hölgy jelenlétében elintézni a kettőnk dolgát. Ha úgy tetszik, kapitány, várjunk jobb alkalomra, amikor mint férfiak állhatunk egymással szemben.

— Ahogy tetszik; hanem a kézfogást hagyjuk el, Müller ur!

— Nem bánom, kapitány. Hanem ha megengedik, most befogatok s tovább mehetünk.

Kimeret kósuzsan vallotta be magának:

— Ördög és pokol, van valami ebben az emberben, amire azt mondják az angolok, hogy gentlemen. Bátor cselekedet volt tőle, hogy nem fogadta el a jobbjomat, dacára, hogy a hatalmamban van.

— John — szólt Jess a kapitányhoz, miután Müller betette maga után az ajtót — én félek ettől az embertől. Ha tudtam volna, hogy ő szerzi meg az utlevelet, nem kértem volna őt erre a szivességre. Pedig az irás mindjárt ismerősnek tetszett. Óh, bárcsak Pretoriában volnánk már.

— Amin nem lehet változtatni, azt el kell viselni. Nincs más hátra, mint jó arcot mutatni a gonosz játékhoz. Engem gyűlöl, mint a halált. Azt hiszem, Bessie miatt.

— Eltalálta. A bolondulásig szerelmes Bessiebe.

— Csodás, hogy az ilyen ember szeretni is tud — elmélkedett John. — Hanem mi lehet az oka, hogy utlevelet szerzett nekünk? Vajjon mit forgat a fejében?

Jess tündökött:

— Nem tudom, de félek tőle.

— Talán meg akar gyilkolni bennünket. Engem már megpróbált a láb alól eltérni.

— Nem! — kiáltotta rövid szünet után Jess — ilyen gazságra még sem tartom képesnek, habár a legvadabb búrok közé tartozik.

megettért tolvaj iránt már nem lesznek ilyen kegyelmesek, hanem eltoncolják illetőségi helyére.

— (**Helynév-megállapítás.**) A belügyminiszterium vezetésével megbízott m. kir. miniszterelnök a Somogy vármegyei Hencse községhez tartozó Kőkút-Tapazd telep elnevezését „Kőkúttapazd” helynévben állapította meg.

— (**Új adóhivatal.**) A somogyi Lengyeltóti m. kir. adóhivatal kezdi meg működését folyó évi augusztus elsején. Az új adóhivatal részére hivataliszolga kerestetik. Pályázati kérvények július huszonegyig adandók be a kaposvári pénzügyigazgatóságához.

Előfizetésre való felhívás.

A közeledő *július szeptemberi* évnegyed alkalmából új előfizetést nyitunk lapunkra.

Huszonnyolc éve szolgálja már lapunk a pécsi és baranyamegyei közönség érdekeit. Ez a *tekintélyes mult* felment bennünket attól, hogy hosszabb programot adjunk. Ez a program lapunk huszonnyolcéves pályafutásában leli alapját s mindenkor a *nagyközönség érdekeinek hű és lelkiismeretes szolgálata* volt, az ma és az lesz a jövőben is.

Működésünk ezután is *önálló, független, személyi kultuszt nem üző, intézményeknek alá nem rendelt, egyedül csak közönségünk és a magyar nép érdekeiért küzdő* lesz.

Országos politikai ügyekben lapunk — a *függetlenségi eszme* szolgálatában állván egész hosszú pályafutása alatt — továbbra is *ez ellenzék hű harcostársa* marad s mindenkor függetlenül, a *negyvennyolcas ellenzék* elveinek megfelelőleg fog küzdeni az *önálló, független Magyarországi* érdekeiért.

Városi és megyei helyi érdekű ügyekkel ezután is *behatóan* fogunk foglalkozni az országos politika mellett. Itt is az *összinte igazmondás és a város és megye érdekeinek szem előtt tartása* fog bennünket ezután is — mint eddig — működésünkben vezérelni.

Nagy világesemények vannak készülöben az immar beköszöntő *nyári szezonra*. Ezekről — valamint az *ország és külföld nevezetes eseményeiről* is — *távirati tudósításainkkal megelőzzük mindenkor* úgy a fővárosi újságok, mint — *naponkint este* jelenven meg — a reggeli lapok közlését is s *minden nevezetes eseményről* lapunkból a *leggyorsabban és hitelesen* értesül olvasó közönségünk. Emellett *hírvonatunk élénksége és változatosságára* belső munkatársaink és tudósítónk mindenkor nagy gondot fordítanak.

A *párisi világkiállításról* a nyár folyamán, mikor Párisban a legnagyobb lesz a forgalom és úgy városunkból, mint a megyéből és országból megindulnak az utazók Páris felé, *saját kiküldött tudósítónk* fog naponkint értesítéseket és tárcaleveleket küldeni.

Jövőre is *könyvalakban közlendő érdekesítő regényekkel és tárcarovatunkban* az irodalom színvonalán álló közleményekkel bőven gondoskodunk olvasóink szórakoztatásáról is. És hogy a családokban a *gyermek*ek is megtalálják lapunkban olvasmányaikát, *hetenkint egy-egy gyermekmesét* fogunk e célból állandóan közölni. Szóval mindent elkövetünk, hogy minden tekintetben kielégítsük olvasóközönségünknek egy a *modern igényeknek megfelelő napilaphoz fűzött várakozását*.

A *pécsi kir. táblai Értesítő*t minden héten csütörtökön este megjelenő számunkban ezután is közölni fogjuk, a mi nem csak az ügyvédekre, de minden ügyes-bajos félre nézve is aktuális fontossággal bír, kinek bármily jogügye a királyi Táblához kerül.

Törvényszéki csarnokunk, tanügyi rovatunk, irodalmi és művészeti hireink, *közigaz-*

sági közleményeink mindenkor teljesen megbízható, *érdekes és gyors értesüléseket* tartalmaznak.

Füzdőre utazó előfizetőinknek bárhová utánuk küldjük lapunkat, ha ez iránti igényüket nekünk bejelentik.

Előfizetési árak:

Lapunk előfizetési ára, mely az *összes napilapok között a legolcsóbb*, a következő:

a *július-szeptemberi* negyedévre 5 korona;
félévre . . . . . 10 korona;
egész évre . . . . . 20 korona;
egy hónapra . . . . . 1 kor. 70 fil.

Az előfizetés legcélszerűbben postautalvánnyal eszközölhető. Előfizetések a „Pécsi Figyelő” kiadóhivatalához (Pécs, Mária-u. 1. sz. a.) küldendők.

Mutatványszámokat kívánatra bárhová küldünk.

Hazafias tisztelettel

a „PÉCSI FIGYELŐ”
szerkesztősége és kiadóhivatala.

Művészet, irodalom.

Bicikli-költészet.

A *Thury Zoltán* lapjából, a jelesen szerkesztett *Fővárosi Lapok* legutóbbi számából vesszük át a bicikli-költészet eme jellemző termékeit:

I.

Velocipidill.

Velocipepi fess leányka volt,
Velocipéter érte hön lángolt;
Ha látta a lányt gördülni gépén:
Kéjes boldogság ült ki a képén.

Ő is megtetszett Velocipepinek,
Hogy örült gyöngéd köszönéseinek?
Velocipetőfi lesz a fiuból
S Velocipegazuson lovagol.

Majd levélkét dobott neki. De jaj!
Mit nyomorult szellő papa elé hajt,
Az öreg dühös lesz: „No az igaz,
Megbanja ezt a velocipimasz.”

Velocipepitől gépét elveszi,
Velocipétert bubánat eszi.
Már harmadik leánynyal jár így ő. Eh!
Hiába, ilyen a velocipech!

II.

Velociballada.

Velocipéter helyét nem leli,
Bajszát dühvel velocipedri:
Bus levelet ír sötét papíron,
Velocipecsétet rá sirva nyom.

Azt írja: „Édes Velocipepi!
Hogy nem láthatlak szívem bú lepi;
Pedig nem választ el csak ásó-kapa,
Hiába ízél velocipapa.

A velocipuskát itt küldöm neked,
Ma este lödd át vele szivedet.
Lelkem a földtől pont hétkor válik:
Iszom egy pint velociánkálit.”

A levél megint papa kezébe jut,
Velocipéterhez vágatva fut,
Velociperegnek sűrűn könyei,
Fél, hogy a szegényt már holtan leli.

De nem késett. Ő él. A diványon ül.
Ölében hölgy csücsül. Papa vére hül.
Péter szívéhez kap — lerogy egy sikolylyal,
... Papa lelőtte a velocipisztolylyal.

○ A „Magyar Szó”. A parlamentarizmus legfeszlebb földjén, Angliában, mondotta egy nagyhirű államférfi: ha ellenzék nem

volna, vásárolni kellene ellenzékot. Az első öt hónap eredményei után így vélekedik a magyar közvélemény a Magyar Szó felől: Ha nem lenne, meg kellene csinálni. Ez a titka annak, hogy a Magyar Szó az első öt hónap után olyan szilárd állást foglalt el a magyar köztudatban, hogy a Magyar Szó-t ma már nem nélkülözheti senki, ki a közügyekkel foglalkozik, s még kevésbé az, ki a közügyek iránt komolyabb érdeklődést tanúsít. Ezért olvassák mindenütt a magyar Szó-t, a hol a magyar szó hangzik, a hol a magyar gondolkodásnak vezető szerepe van. Ez szerepe meg a Magyar Szó politikai ellenfeleinek tételelemmel vegyes tiszteletét. És a milyen eleven, őszinte, szókimondó a Magyar Szó politikai rovata, ugyanolyan szellem vonul át a társadalmi és művészeti rovatokon is. A Magyar Szó politikai napilap előfizetési ára feleltre 14 korona, negyedévre 7 korona, havonként 2 kor. 40 fil. Kiadóhivatal: Budapest, IV, ker., Sarkantyus-utca 3. sz.

Törvénykezés.

§ **Megölte gyermekét.** *Hahn Borbála* husz éves ótalui születésű leányzó *Piripauer Jenő* ugynevezett Basamalmában volt szolgáló s ott megismerkedett valami *Svájcer Ádám* molnár-legénynyel. Titkos szerelmüknek meglett a gyümölcse s ez volt a leány veszte F. év február hó 28-an reggel 6 órakor, kiment a kertbe s ott megszülte gyermekét. Alig hogy szegény teremtés a napvilágot meglátta, *elevenen elásta* s azután egész nyugodtan összetakarította a konyhát, de beteg lett s így jöttek a szörnyű bűn nyomara. Az elasztott ujonszülöttet *Schreiner Ferenc* kocsis találta meg. A vádlott beismerte bűntettét s ennek alapján a kir. törvényszék gyermekölés bűntettében mondta ki bűnösnek s ehhez képest egy évi börtönre s három évi hivatalvesztésre ítélte tegnap jogerősen *Hahn Borbálát*.

Tanügy.

Remények szürete.

Ilyenkor van a sok fellengző reménynek igazi szürete. Az iskolák kapui bezárulnak és az „érett” ifjak zsebükben az életre nyert utra valóval, bizonyítványukkal kilépnek a gyermekorból. Az a pár sor írás, a mit sok évi fáradságos tanulás gyümölcseképpen kapnak, hirtelenben térifúóá érleli a kis diákokat. Előbb még gondtalanul futkostak a tova-gördülő lapda után, most már komoly gondok foglalkoztatják. Előttük áll az igazi iskola. Sok reménnyel tegyverkezve indulnak el a nagy utra. Bizalom él szívükben. Nem érik még ennek az iskolának igazi nagy szigorát. Később tanulja csak meg annyijok, hogy a ki itt szekundát kap, az sokkal alaposabban bukik el, mint előbb a tanárok és a leckék szigorú, de jóindulatu világában.

Nehéz feladat vár a szülőkre. *Mi legyen a fiuból?* Ez a kérdés foglalkoztatja őket. S a felelet vajmi nehéz. A társadalomban körültekintve látjuk, hogy a pályát tévesztettek száma évről évre növekedik. *Ennek oka pedig az, hogy a szülők nem eléggé óvatosan választják gyermekeik számára az életpályát.* Sokan oly pályára nevelik gyermekeiket, a milyenre épen-séggel nincs hajlamuk. A papnak valóból katonára, az ügyvédségre természetből mérnök, a vasutasnak valóból tanár lesz. Igyekeznek minden szülő megismerni gyermeke tehetségét, hajlandóságait és vegye azokat lehetőleg figyelembe, a mikor számára pályát választ.

Nagy hiba nálunk az is, hogy *mindenki sürata akar nevelni a fiuból.* Pedig az értelmi pályák legtöbbjén sokkal kinosabb küzködés

vár a proletárizmusra, mint a gyakorlati pályákon. A társadalomnak jóra való munkáselemre van szüksége. A tisztességes iparos, gazda vagy munkás pedig legalább is olyan tiszteletreméltó tagja a társadalomnak, mint valami félbenmaradt úr, a ki semmire se vitte.

Közgazdaság.

□ **Állatjárványok.** Megyénkben a legújabb statisztikai kimutatás szerint az állatjárványok állása a következő: Veszesség: baranyavári j. Vörösmart 1 udvar: pécsváradi j. Szür 1 u.; szentlőrinci j. Sellye 1 u. Bőrfereg: siklósi j. Vejti 1 u. Sertésorbánc: pécsi j. Belvárd 32 u., Nagybudmér 1 u.; siklósi j. Bisse 16 u., Csarnota 21 u. Sertésvész: pécsi j. Patacs 7 u.; mohácsi j. Izsép 1 u.; pécsváradi j. Berkesd 9 u., Hidor 2 u., Várkony 4 u.; siklósi j. Kovácshida 1 u., Matty 2 u., Siklós 23 u., Tapolca 2 u., Uj-Bezdnán 4 u.; szentlőrinci j. Monostor 1 u. — Somogy megyében veszesség 1 járásban, 1 községben, 1 udvarban; rühkór 2 járásban, 2 községben, 2 udvarban és sertésvész hat járásban, 15 községben és 52 udvarban uralkodik. Tolnavármegyében léptene 2 járásban, 2 községben, 2 udvarban; veszesség 2 járásban, 4 községben, 4 udvarban; bőrfereg 2 járásban, 2 községben, 2 udvarban; sertésorbánc 1 járásban, 1 községben, 15 udvarban és sertésvész 6 járásban, 11 községben, 92 udvarban uralkodik.

□ **Állatkivitelünk korlátozása.** A földmívelési miniszter közlése, hogy az osztrák belügyminiszter rendeleteivel a sertésvésznek Ausztriába történt behurcolása miatt azonnal kezdődő érvényességgel a sertéseknek Ausztriába való bevitelét a következő területekről tiltotta meg: Baranya vármegye szentlőrinci járásából; Somogy vármegye kaposvári és szigetvári járasaiból és Kaposvár r. t. városból; Tolna vármegye dombovári, simontornyai, tamási és völgysegi járasaiból és Verőce vármegye nasicei, slatinai és verőcei járasaiból.

□ **A selyemtenyésztés veszedelme.** Válság fenyegeti Magyarországot selyemtenyésztését, mely pedig ezen évben fokozott mérvben indult neki. A selyemtenyésztés terén most felmerült óriási csapás igen alkalmas arra, hogy megrontsa a selyemtenyésztésnek Magyarországon nemrég érdeme szerint ünnepeelt apostolának, Bezeredy kormánybiztosnak eddigi sikerei által indokolt örömét s megbénítsa a lendületet, melyet ez hazánkban az ő fáradozatlan és önzetlen működése folytán vett, esileg még messzebb kiható következményekkel is járjon. Az történt ugyanis, hogy Szegzárd 300 és Öcsény 108 tenyésztőjénél a selyembogár, midőn már megnevelődött s bekötéshez közel volt, az utolsó darabig elhullott. — Képzeltető ennek a csapásnak következménye. A selyemtenyésztéssel ország-szerte a legszegényebb néposztály foglalkozik, s ennek ugyszólván majdnem egyedüli jövedelmi forrását képezi. Most már oly terjedelmet vett a selyembogár-tenyésztés Tolnában, de megyénkben is, hogy kézi erővel a táplálásra szükséges eperfalevelet nem voltak képesek szállítani, összeálltak tehát s kocsit fogadva, hordták a szükséges táplálékot, úgy számítván, hogy a gubóváltás alkalmával nyerendő jövedelemből majd csak valahogy fedezik az ilyen módon fölmerült kiadásokat,

Most ennek erre az évre egyszerre vége azokra nézve, kinek hernyói elhullottak, sőt még, ha a tenyésztést folytatni kívánják, már csinált s általuk más uton-módon alig törleszthető adóssággal indulnak a jövő felé. A legnagyobb, legkárosabb következménye a csapásnak pedig kétségkívül az lesz, hogy a selyemhernyó tenyésztése mindazon vidékeken, hol elhullottak, nagy visszaesésnek megy eléje, mert ki fog az eddigi tenyésztők közt olyan szívós, vállalkozó szellemű lenni, hogy fenyegetve azon eshetőségtől, miszerint egész fáradtsága, munkája hiabavaló, sőt tényleges kiadásai is menthetetlenül és örökre elvesznek, belefogjon ismét tenyésztésbe akkor, midőn semmi, vagy nagyon kevés kilátás van arra, hogy ily módon előállt károsodást következő év nagyobb jövedelme ellensúlyozni fogja.

VASUTI MENETREND.

Érvényes június 1-től.

PÉCSRÓL INDUL:

	Gy. v.	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.
Budapestre	8:22	11:41	3:06	11:10
B.-Szt.-Lőrincz	8:48	12:13	3:36	11:44
(B.-Szt.-Lőrinczről				
B.-Sellyére v. v. 4:55, tv. sz. sz. 9:17, v. v. 3:46)				
Uj-Dombovár érk.	9:57	1:34	5:01	1:34
(Kaposvár felé ind.				
gy. v. 10:08, sz. v. 1:55, gy. v. 6:31, sz. v. 2:15)				
(Báttaszék felé sz. v. 3:10 tv. sz. sz. 2:30)				
Uj-Dombovárról ind. 10:04 2:32 5:21 2:56				
Budapestre k. p. u. é. 1:25 8:00 8:35 8:20				

	V. v.	Sz. v.
Barcs-N.-Kanizsa-Bécs felé	8:28	6:32
B.-Szt.-Lőrincz	9:06	7:11
Barcs	10:54	9:00
N.-Kanizsa	1:29	11:41
Bécs	9:35	8:54

	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Eszék felé	5:42	12:14	4:26	8:35
Üszögh	5:58	12:27	4:40	8:50
Villány érk.	6:48	1:13	5:27	9:38

	Sz. v.	Sz. v.	Sz. v.	Gy. v.
Mohács felé sz. v. 7:06 sz. v. 10:35 sz. v. 1:55 sz. v. 10:05				
Mohács érk. 7:50 10:35 2:39 10:49				

Villány ind.	6:55	1:18	5:32	9:43
Eszék	8:08	2:27	6:47	11:01

Hajó közlekedés Budapest-Zimonyi vonal, lefelé minden szerdán pénteken és vasárnap indul reggel 8:30 fölfelé minden péntek, vasárnap és kedden 2:00

Budapest-Mohácsi vonal; naponként Mohácsról indul d. e. 10:30, Budapestre érkezik éjjel 12:50

TÁVIRATOK.

— **Ferenc Ferdinánd házassága.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Bécsből *Mária Terézia* főhercegnő asszony *Ferenc Ferdinánd* trónörökös anyja, Reichstadtba utazott. *Szell* Kálmán miniszterelnök ma Bécsből Budapestre érkezett s holnap az egész kormányval fölmege Bécsbe.

— **A boxerek lázadása.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Londonból írják, hogy ezer főből álló haderőnek sikerült Tiencin előtt az összeköttetést az idegen csapatok között helyreállítani.

A kozákság kikötött Pei-Tai-Hoban, hogy elvágja a Tiencin felé előnyomuló 3000 főnyi kínai csapat útját.

Hivatalos távirat szerint *Scymours* a követekkel husz kilométernyire van Tien-

cintől, *hol roppantul szorongatják.* A június 23 án Tiencinbe érkezett mentő csapat azonnal segélyere ment.

— **Az ügyvéd gyilkosa.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti esküdtszék előtt ma kezdődött *Nyuli Mihály* bűnpörének főtárgyalása, ki *Horváth János*, budapesti ügyvédet agyonlőtte. Az esküdtszék megalkulása soká tartott, mert *Waisz* védő minden ügyvédet visszavetett. *Nyuli elismeri, hogy rálőtt az ügyvédre; de magát nem érzi bűnösnek, mert az ügyvéd mindenéből kifosztotta.* Kihallgatása alatt a vad ott egyszerre összeesett s kivitték és az ülést csak husz perc múlva folytathatták. *Nyuli* úgy adja elő az esetet, hogy legazemberezték egymást. *Az ügyvéd neki ment mire ő rálőtt. Az ügyvéd erre torkon ragadta s ő újra rá lőtt.* *Türr* István tabornok is a tanuk között van s a vádlottra kedvezőleg vall. *Nyuli* 1860-ban a háboruban úgy kitüntette magát, hogy rögtön hadnagygyá léptették elő.

— **A pestis.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Konstantinápolyból írják, hogy *Xantiban* 1 pestis, *Szmirnában* 12 pestis eset fordult elő s 3 halállal végződött. Trapezuntban egy pestis eset volt.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
 kiadó.

Hirdetések.

261. sz.
 Vegr. 1900.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a pécsváradi kir. járásbírószág 1899. évi Sp. I. 144/2. számú végzése következtében *Dr. Kontz Adolf* mohácsi ügyvéd által képviselt *Korok Jakab* szederkényi lakos javára *Bundalla Béla* kéméndi lakos ellen 350 kor. s jár. erejéig 1900. évi március hó 22-én foganatosított kielégítési végrehajtás után felülfoglalt és 2710 koronára becsült szoba butor, ágyruha, könyvtár, szekrény, lovak, lószerszám, kocsik, szarvasmarhák és sertésekből álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsváradi kir. járásbírószág 1900. évi V. I. 25/5. számú végzése folytán 1/2% váltó díj és eddig összesen 60 kor. 64 fillben bíróság már megállapított költségek erejéig *Kéménd községben az alperes lakásán* leendő eszközlésére 1900. évi július hó 5-ik napjának délelőtti 9 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóság az 1881-ik évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 102. §. értelmében, ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Pécsváradon, 1900. évi június hó 20-dik napján.

Kovácsy Gyula,
 kir. bírósági végrehajtó.